

MINDIG EBBEN A VIRRADATBAN

mindig ilyenkor indulok

Néznek utánam a falakban
őrzővé kövült asszonyok
Szemükben szerelem s harag van
mindenség-homlokuk ragyog

Mindig ennek a virradatnak
hitében hiszek egyedül
Szívem a föld Tündér hatalmak
bűvölik ám meg nem kövül
Lüktetnek benne forradalmak
forrón s kérlelhetetlenül

OKTÓBER

Megőrültek a parti fák
Ez a nyugtalan vérű dél
nem folytatódik már tovább
gyökereikben végetér

A világ megcsitult habok
s léptek hangjával lesz teli
Tüzek hajában ég lobog
s fáznak a dolgok lelkei

Hal úszik Táncol Visszajön
Elszórja arany pikkelyét
Ülök a tündöklő kövön
Zizeg a lét

GOÓR IMRE FAMETSZETE